

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1135

15.12.2024 (135)

Blogio genijaus ugdymas

Gerhard Lauck

1 dalis

Įvadas

Reader's Digest kartą pavadino mane *blogio genijumi*!

Kai pirmą kartą perskaičiau šį straipsnį, ėmiau juoktis. Man jis pasirodė juokingas. Tačiau mane iš tiesų prajuokino štai kas: Autorius atrodė visiškai rimtas!

Keista, bet kitas žurnalas, "*Der Spiegel*," citavo mano miesto merą, kuris sakė, kad esu *pavyzdingas pilietis*!

Kas buvo tiesa: blogio genijus ar pavyzdingas pilietis?

Atsakymas į šį klausimą priklauso nuo to, ko klausiate. Kaip ir visi kiti, turiu draugų ir priešų. Skirtingai nei dauguma žmonių, *mano priešai kartais bando mane nužudyti*!

Kartą pasikėsinimas į mane beveik pavyko... Kitą kartą, kai liudijau teroristų teisme, policija sustiprino apsaugą, nes buvo susirūpinusi dėl galimo pasikėsinimo.

Buvau privačios organizacijos, įsikūrusios Jungtinėse Amerikos Valstijose, direktorius. Šaltojo karo metais ir po jo mes teikėme didelę paramą nesmurtiniams pogrindžio disidentams Europoje.

Mano darbo reikšmė pripažinta daugelyje vyriausybinių dokumentų, įskaitant Europos kolegų pasirašytus laiškus trims JAV prezidento kabineto nariams,

Ovaliniam kabinetui ir FTB bei CŽV direktoriams.

Mano veikla buvo plačiai nušviesta žiniasklaidoje.

Tai interviu televizijoje *CBS Sixty Minutes*," *ABC-Frontline*," *"O Globo"*(Brazilija), KRO (Nyderlandai), Vengrijos valstybinėje televizijoje ir *"Spiegel TV"*(Vokietija). Daug daugiau laidų pranešė apie mano darbą be interviu.

Švedijos televizijos dokumentiniame filme *Wahrheit macht frei!* Šis filmas buvo transliuojamas keliolikoje šalių.

Spausdintinėje žiniasklaidoje buvo išspausdintas ilgas interviu Jungtinės Karalystės leidiniui *"Reader's Digest"*(pavadinimu *"Vokietijos neonacių blogio genijus"*) ir pirmuosiuose laikraščių *"Los Angeles Times"*,"*Hamburger Morgenpost*," *"The Omaha World-Herald"*ir *The Lincoln Journal-Star*"puslapiuose išspausdinti straipsniai.

Papildomi straipsniai apie mano veiklą pasirodė šiuose laikraščiuose: *The Chicago Tribune*, *The New York Times*, *The Washington Post*, *The Dallas Morning Star*, *The Buffalo News*, *The Spotlight*, *The Times* (Jungtinė Karalystė), *Spectrum* (Jungtinė Karalystė), *The News Herald*, *Independent* (Jungtinė Karalystė), *Morgenposten Fyens Stiftstidende* (Danija), *Frankfurter Allgemeiner Zeitung*, *Der Spiegel*, *Die Welt am Sonntag*, *Berliner Morgenpost*, *Süddeutsche Zeitung*, *die tageszeitung*, *Der Tagesspiegel*, *Berliner Zeitung* ir *Offenbach Post*.

Mano vardas ir pavardė minimi septyniolikoje knygų pusšimčiu kalbų. Kai kuriose iš jų mano darbui skirtas visas skyrius ar net daugiau.

Mano verslo karjera prasidėjo vėliau.

Kai gavau aukščiausią testo rezultatą per visą įmonės istoriją, milijonierius generalinis direktorius buvo taip sužavėtas, kad iš karto mane įdarbino. Jis asmeniškai mane apmokė. Tapau jo rinkodaros viceprezidentu. Šis mokymas ir patirtis yra mano verslo žinių pagrindas.

Aš taip pat buvau verslininkas. Daugybė mano projektų apėmė: šimtų knygų leidybą keliomis kalbomis, importą ir eksportą, elektroninės prekybos interneto svetainę (užimančią pirmąją vietą "Google" sąraše) ir interneto svetainių prieglobą. Vienas iš trijų didžiausių šalies interneto serverių kartą pranešė, kad buvau vienas iš dešimties didžiausių interneto svetainių perpardavinėtojų.

Šiuose memuaruose aprašoma mano, kaip politinio aktyvisto ir verslininko, karjera.

Kiekviena karjera mane išmokė ko nors naujo. Šias žinias atsinešdavau į kitą karjerą. Ši patirtis įvairiose srityse buvo ir mokymosi, ir pramogų šaltinis. Ne tik mokiausi, bet ir juokiausi.

Be to, turiu pilietinę pareigą. Kai mokiausi pradinėje mokykloje, vis dar prisiekdavome ištikimybę Jungtinių Amerikos Valstijų vėliavai ir respublikai, kurią ji simbolizuoja. Kiekvieną dieną.

Šiandien vadinamasis "karas su terorizmu" naudojamas kaip pretekstas pakenkti JAV Konstitucijai. Kai kurie mano paties išgyvenimai prieš rugsėjo 11-ąją atskleidžia pavojingus precedencius jau tada.

Turime dirbti kartu, kad įveiktume šią bendrą grėsmę. Nepriklausomai nuo politinių skirtumų. Tai viena iš priežasčių, kodėl šią knygą parašiau ne kaip ideologinę diatribą.

Gerhardas Lauckas
2014 m. sausio 30 d.

Pirmas skyrius

Mano jaunystė

Galiu pasakyti, kad esi inžinieriaus sūnus!

Draugas, apžiūrėjęs tvartą
Aš jam pastatiau iš statybinio laužo.

Koncepcija ar konstrukcija?

Tai buvo romantiška mėnulio apšviesta naktis. Savo miegamąjį buvome atidavę tavo seneliui ir močiutei, kurie atvyko mūsų aplankyti. Kontraceptinės priemonės buvo ten, o mes nenorėjome jiems trukdyti. Mes tikrai nenorėjome daugiau vaikų. Bet manėme, kad tik vieną kartą nepakenks. Vaikeli, kaip mes klydome!

Mano motina

Jūs nebuvote gimę! Jus sukūrė laboratorijoje. Paėmiau pabaisos kūną, Norvegijos slidininko kojas su vis dar išlikusiomis slidėmis ir nacių karo nusikaltėlio galvą ir viską susiuvau.

Mano tėvas

Nežinau, kuri versija yra teisinga. Buvau per jaunas, kad prisiminčiau.

Mano vaikystė

Mano pirmieji prisiminimai susiję su pirmaisiais namais.

Šioje sodyboje buvo dviejų aukštų mūrinis namas su prancūziškais langais. Jį pagal užsakymą savo šeimai pastatė inžinierius. Sklype augo šimtai pušų, buvo obelių sodas, septyniasdešimties pėdų aukščio vėliavos stiebas ir dešimties tūkstančių galonų betoninis tvenkinys. Tvenkinys buvo viduryje kiemo, apsupto medžių, krūmų ir gėlių. (Ankstesnis savininkas tvenkinyje laikė penkių pėdų ilgio aligatorių. Mes tenkinomės tūkstančiu auksinių žuvelių.)

Pirmasis didelis pasiekimas, kurį prisimenu, buvo išlipimas iš kūdikio lovelės, nuėjimas į vonios kambarį ir pasinaudojimas tualetu. Viskas vyko savarankiškai! Buvau labai sužavėtas savimi.

Pradėjau kalbėti tik sulaukęs ketverių metų. Man nereikėjo kalbėti. Man tereikėdavo parodyti pirštu, ir mano vyresnieji broliai ir seserys atnešdavo viską, ko norėdavau.

Mano mama dėl to nerimavo. Ji paklausė gydytojo. Jis atsakė: *Klausimas: Nesijaudink! Kai jis pradės kalbėti, niekada jo neužčiaupsi!* - Jis tikrai buvo teisus!

Iki šiol kartais tenka aiškinti žmonėms, kad iš tikrųjų esu gana tylenis. Turiu *priversti* save kalbėti, kad įveikčiau savo įgimtą drovumą. Iš čia ir mano *tariamasis* kalbumas... Šis paaiškinimas beveik visada sulaukia šypsenos. Aš to nesuprantu. Tai rimta problema!

Tėvai pasakojo, kad kai pagaliau pradėjau kalbėti, kalbėjau ištisais sakiniais. Du iš mano pirmųjų įrašų į žmonijos didžiųjų oratorių lobyną yra šie:

Aš tau nupjausiu galvą ir užbadysiu akis!

Čia akivaizdi dviguba Senojo ir Naujojo pasaulio įtaka.

Ir

Nekenčiu tavęs!

Tėvas nepritarė tokiems stipriems žodžiams ir liepė man pliaukštelėti. Išmintingai perfrazavau savo atsakymą: *Aš tavęs nemėgstu!*

Mano pasakojimai prieš miegą

Didžiosios depresijos laikais mano tėvai neturėjo pinigų. Kai man buvo dvylika metų, jie liepė nebegerti pieno. Vietoj jo turėjau gerti kavą. Pienas buvo per brangus. Reikėjo taupyti jį mano jaunesniems broliams.

Tačiau augdamas patyriau daug džiaugsmo. Daug medžiojau ir žvejojau. Mano pašalpa buvo mokama šaudmenimis. Beveik nebuvo dienos, kad nušautas žvėris ar

pagauta žuvis nepatektų ant stalo bent jau kaip garnyras, jei ne pagrindinis patiekalas.

Mano tėvas

Mano pasakojimai prieš miegą daugiausia buvo tėvo pasakojimai apie jo vaikystės nuotykius. Šios istorijos ne tik linksmino mažą berniuką. Jos įskiepijo *šeimos jausmą*.

Jo pasakojimuose dažnai būdavo minimi ir kiti giminaičiai, kai kurių iš jų niekada nebuvau sutikęs asmeniškai. Mano *išplėstinę šeimą* sudarė gyvi ir mirę giminaičiai ir protėviai. Taip buvo abiejose mano *artimiausios šeimos* pusėse, kuri buvo glaudžiai susijusi ir tos pačios tautybės.

Štai keletas iš jų.

Turėjau du burlaivius. Viena jų turėjo per didelę burę. Jis buvo labai greitas. Bet jei bandydavau ją pasukti, ji apvirsdavo ir įmesdavo mane į vandenį. Todėl perplaukdavau ežerą, iššokdavau, apsisukdavau ir plaukdavau atgal... Kitą burlaivį galėjau apsukti ant dešimtuko. Kai žaisdavau „gaudynes“ su greitesnėmis valtimis, jos niekada negalėdavo manęs pagauti. Paskutinę sekundę apsisukdavau ir pabėgdavau.

* * * * *

Kartą pelkėje pastebėjau gyvatę. Pamačiau, kad ji nuodinga, todėl ją užmušiau. Vėliau pasijutau blogai. Toje pelkėje ji niekam nekėlė grėsmės. Ji taip pat turėjo teisę gyventi.

* * * * *

Kartą medžiojau su draugu ir nauju vaikinu. Naujokas iš manęs tyčiojosi: Aš lažinuosi, kad tu negali pataikyti į ten esančią pomidorų skardinę. Aš iššoviau. Skardinė nepajudėjo. Ha! Tu pataikei!" - šaipėsi jis. Geriau atidžiau pažiūrėk į tą skardinę,- patarė mano draugas. Jis taip ir padarė. Pataikiau į skardinę taip tiesiai, kad kulikai pataikius į ją, ji nejudėjo.

* * * * *

Viena varna buvo protinga. Ji visada likdavo vos už mano 22-ojo kalibro šūvio taikiklio zonos. Vieną dieną atsinešiau 25-ąją kalibro pistoletą ir ją priklijavau. Beje,

varnos moka skaičiuoti iki trijų. Jei du medžiotojai eina už aklinos uždangos ir du išeina, varna žino, kad ten dar yra vienas medžiotojas. Bet jei įeina keturi, o išeina trys, varnos susipainioja.

* * * * *

Jūsų senelis buvo mazgų žinovas. Depresijos laikotarpiu jam mokėdavo 10 dolerių už valandą, kai visiškai tamsoje ant scenos podiumo rišdavo sudėtingus mazgus.

Mano tėvas taip pat mokėjo daug mazgų. Iki šiol prisimenu, kaip surišti aštuoniukės mazgą, kuriuo buvo pririšama baidarė prie mūsų automobilio stogo... Be to, galiu net pats užsirišti batų raištelius! Pasakysiu jums, kai buvau mažas vaikas, nebuvo lengva išmokti tai daryti. Kažkas apie triušį, kuris peršoka rąstą ir nusileidžia į duobę.

* * * * *

Kai buvau vaikas, kino teatro bilietas kainavo penkis centus. Prisimenu, su kitu vaiku ėjome į "Operos fantomą." Kai ekrane pasirodė pabaisa, visi kino teatre iš siaubo krūptelėjo. Išskyrus mane. Aš nebijojau. Pabaisa man priminė mano dėdę Džordžą.

Jis buvo kalvis ir velniškai negražus, bet malonus vaikinys. Jo rankos buvo tokios suragėjusios, kad jis galėdavo paimti karštą metalą, kuris nudegintų tavo ar mano rankas, ir nenusideginti.

Kiekvieną penktadienio vakarą jis girtuokliaudavo. Vieną penktadienio vakarą jis, kaip įprasta, išgėrė ir nuvažiavo nuo šaligatvio priešais automobilį. Jis žuvo iš karto. Tačiau tai buvo geras būdas išvažiuoti.

Žinoma, kai kalbama apie išvaizdą, aš esu iš kitos šeimos pusės... Mano tėvas, dar žinomas kaip "FW", ne visada buvo diplomatiškas, kai reikėjo apibūdinti asmeninę išvaizdą. Pamatęs savo pirmąjį naujagimį, jis pakomentavo, kad jis atrodo kaip "nudirta voverė". Mamai tai nebuvo juokinga.

* * * * *

Tavo senelė Liza buvo senmergė. Ji nešiojosi deringerį tam atvejui, jei kas nors bandytų su ja susidoroti. Bet ji buvo tokia negraži, kad jai to tikrai nereikėjo. Bet kokių atvejų, ji buvo išvalgi investuotoja. Nors dirbo tik sekretore, per savo gyvenimą sugebėjo sukaupti daugiatūkstantinį turtą.

Prisimenu tą deringerį, taip pat šešiašūvį "pipirinę" ir kitus ginklus. Vienas XIX a. vidurioth amžiaus prancūzų gamybos revolveris net neturėjo užtaiso. Užtaisymo kaištis buvo įmontuotas į kulkas! Mums liko tik kelios tokios kulkos. Vėliau sužinojome, kad kulkos buvo vertos net daugiau nei ginklas... Vėliau sužinojau, kad už jos pinigus mano tėvas ir jo broliai baigė koledžą. Šis palikimas seneliui tęsėsi pusę amžiaus! Paskutinius pinigus jis išleido likus vos metams iki savo mirties.

* * * * *

Mano tėtis, jūsų senelis, liepė ūkininkui iškasti žemę viduryje pelkės. Tada jis pastatė namelį. Mes ten visada praleisdavome visą vasarą. Pagrindinis privalumas, be medžioklės ir žvejybos, buvo tas, kad 1920-aisiais jis ten galėjo rengti triukšmingus vakarėlius, netrukdydamas kaimynams. Kartais suaugusieji pažadindavo mus, vaikus, o ne atvirkščiai!

Kai ryte nusileisdavome laiptais žemyn, ant sienų matydavome dar nenuplautus piešinius anglimi.

Į šiuos vakarėlius atvykdavo kai kurios garsios vodevilio ir ankstyvojo kino žvaigždės. Kartą sena griežta dama, močiutės draugė, apžiūrėjo aktorį, garsėjantį kietų vyrų vaidmenimis filmuose, ir metė jam iššūkį: "Tu man neatrodai toks kietas! Galiu lažintis, kad galiu priversti jus pasakyti "ėėė". Tada ji pargriovė jį ant grindų. Ji nepaleido jo, kol jis nepasakė "ėėė".

Jis buvo daug didesnis nei "namelis"! Po daugelio metų visa buvusi pelkės teritorija tapo uždara bendruomene, į kurią įvažiavimas ribojamas!

Prisimenu kai kuriuos vardus, bet nenoriu jų atskleisti ir galbūt ką nors sugėdinti... Be to, turiu ir garsių, ir liūdnai pagarsėjusių giminaičių. Kartą generalinis direktorius padėjo ant mano stalo priešais mane laikraštį. Greitai į jį žvilgtelėjau. Raudonu rašalu buvo pabraukta *labai* panaši į mano pavardę. Atsargiai sumurmėjau: *Kas žino, gal tai vienas iš mano išprotėjusių giminaičių!* ir grįžau prie to, ką dariau. Ši tema daugiau niekada nebuvo iškelta.

* * * * *

Trys mūsų šeimos kartos buvo sušaudytos trijuose skirtinguose karuose tame pačiame nedideliame žemės lopinėlyje arba virš jo.

Šie karai buvo 1870/1871 m. Prancūzijos ir Vokietijos karas, Pirmasis pasaulinis

karas ir Antrasis pasaulinis karas. Žemė buvo Elzasas-Lotaringija. Jaunystėje juokaudavau, kad jei kada nors teks kariauti, geriau kariauti kur nors kitur... Iš mamos pusės yra šiek tiek panaši istorija apie du giminaičius, kurie neva nužudė vienas kitą mūšyje, nežinodami, kad yra tolimi giminaičiai.

Žinoma, bet kokią iš kartos į kartą iš lūpų į lūpas perduodamą istoriją reikia vertinti atsargiai. Tačiau man pavyko kai kuriuos iš jų patikrinti.

Bet kokių atvejų jie vis tiek yra svarbi mūsų kultūros paveldo dalis. Pavyzdžiui, Velykų zuikis yra graži istorija, net jei ji akivaizdžiai išgalvota. Kitaip nei, tarkime, Kalėdų Senelis, kurį visi ne kartą matėme savo akimis.

* * * * *

Jūsų dėdė daug dalyvavo Antrajame pasauliniame kare. Jis buvo B-52 bombonešio viršutinio bokštelio šaulys. Kai po karo jis grįžo namo, senelis pastebėjo, kad jo avikailio odinėje striukėje yra skylė. Jis iškeikė sūnų! Kodėl tokioje gražioje striukėje atsirado skylė! Kariuomenė buvo pakankamai maloni, kad jam ją atidavė. Ši tirada tęsėsi kurį laiką. Galiausiai dėdė pasakė: Atsiprašau, tėti. Bet nieko negalėjau padaryti. Štai kur mane nušovė!

Jam buvo pasiūlyta purpurinė širdis, bet jis jos atsisakė. Jis sakė, kad kiti vaikinai buvo sužeisti daug sunkiau ir nusipelnė jos labiau nei jis.

FW vis dar dėvėjo tą striukę, kai eidavome į medžioklę, kai dar buvau paauglys. Vėliau jis ją "išaugo" ir nusikirpo rankoves!

